

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΝΑΡΓ. ΠΟΥΛΙΟΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Υψηλάντου 17. Καλλιθέα Τ.Κ. 176-75

Τηλ: 210-94.09.788 Fax: 210-94.03.168

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ

Αυτά που θα διαβάσεις συνέβησαν στο χωριό μου, στην Μάρπησσα της Πάρου, στο πιο ερωτικό χωριό.

Είναι όλα κατοχικά. Τους ανθρώπους που δημιουργήσανε τα περιστατικά τους γνώρισα. Δεν είναι δυνατό να τους αναφέρω. Άφησαν και παιδιά. Θα χρησιμοποιήσω φανταστικά ονόματα. Πάμε.

Η Νικόλετα κάλεσε το γιατρό να δει τον άνδρα της, που είναι στο κρεβάτι. Ο Γιατρός έφθασε στο σπίτι. Ζητάει το ιστορικό του ασθενούς. Πρόσεξε την φρασεολογία και δυνατόν την προφορά.

Η Νικολέτα αρχίζει. Γιατρέ αντούχεις (αν του έχεις) ρουβίθια δεν τα τρώει. Αντούχεις φασόλες (φασόλια σούπια) δεν τις τρώει. Αντούχεις πουρίχια (χόρτα) σαν τον χοίρο πέφτει και τα τρώει. Ο Γιατρός σκέφθηκε και είπε στην Νικολέτα. Πρωί και βράδυ μετά το φαγητό μια «μπογκομόλα» και να σταματήσει 15 μέρες να τρώει χόρτα.

Η Αντωνία κάλεσε το γιατρό να δει το παιδί της. Τι συμβαίνει Αντωνία; Γιατρέ το παιδί μου, τρώει, πίνει και τσλά (κάνει ευκοιλιότητα). Δίπλα στο σπίτι είναι το τυροκομείο (μητάτω). Όλοι ένα ποτήρι τσίρο πίνουμε. Το παιδί έπινε πιο πολύ όπως φαίνεται. Ο Γιατρός σκέφθηκε, μια μπογκομόλα κάθε πρωί και να μη ξαναπιεί τσίρο.

Εδώ θα πούμε το όνομά του. Δυστυχισμένο πλάσμα. Ο Λαμπίκος. Άτομο σφοδρά ελαττωματικό. Ένα πρωί κατηφόριζε τα περιβολάκια. Δεν πρόφθασε να αποπατήσει και γέμισε τα βρακιά του. Ευτυχώς ήταν ξυπόλητος. Έβγαλε τα βρακιά του και ανηφόρησε προς το σπίτι μας. Τριάντα μέτρα απόσταση. Η Μανούλα και εγώ μέσα στην αυλή. Ο Λαμπίκος φώναζε μουρή Αναργύρενα (τον Πατέρα μου τον λέγανε Ανάργυρο) έβγα έξω να με

ντύσεις. Η Μάνα κατάλαβε τι είχε συμβεί. Η εντολή της ήσαν. Γιώργο, πάρε τον ντενεκέ με το νερό. Ο Λαμπτικός «ΧΕΣΤΗΚΕ». Βγήκαμε έξω τον πλύναμε, τον σκουπίσαμε και τον ντύσαμε. Του βάλουμε ένα πιάτο φαγητό και ένα ποτήρι- κρασί και έφυγε.

Από το λιμάνι «Πίσω Λιβάδι» της Μάρπησσας, για τον Πειραιά έφευγε το καϊκι των αδελφών Παρεντινού, Δημήτρη και Ηλία. Οι γονείς μου πάντα γέμιζαν 2 καλάθια με καλούδια (φασόλια, ρεβύθια, φάβα, ελιές, σύκα, σταφίδες ακόμη και χόρτα καπνιές. Τα καλάθια αυτά έπρεπε να επιστραφούν άδεια στο χωριό. Μόνο με τον ηλεκτρικό μπορούσε να γίνει αυτό. Είχε σκευοφόρο. Το σπίτι της Καλλιθέας ήταν μακριά. Κοντά ήταν η Λεωφόρος Θησέως, στάση Σκίπη. Η μεταφορά με το λεωφορείο απαγορευόταν (ήταν το πράσινο). Παρ' ότι γνώριζα την απαγόρευση εγώ μπήκα στο λεωφορείο και ο εισπράκτορας διέταξε να κατεβώ κάτω. Το λεωφορείο ξεκίνησε και ώσπου να φθάσει στη επομένη στάση, πρόφθασα και του είπα.

Φίλε εσύ δεν έχεις κάνει φτωχός.

Τα λόγια μου αυτά μαλάκωσαν τον εισπράκτορα και έτσι έφθασα στον προορισμό μου, στο λιμάνι του Πειραιά (στα λεμονάδικα).

Και το τελευταίο ίσως είναι το ωραιότερο.

Κάποιος Ερευνητής Ιστορικός, έχει πει ότι από την εποχή του Αρχιλόχου, το 700 π.Χ. αρχίσανε τα παρατσούκλια (τα σκωπτικά). Πράγματι, στην Πάρο πάρα πολύ έχουν παρατσούκλια και χωρίς αυτά δεν τους βρίσκεις. Επί των παιδικών μου ημερών το ξυλαράς ήταν μειωτικό. Σήμερα είναι μια μεγάλη ταβέρνα.

Του μπαρμπαγιάννη το παρατσούκλι ήταν «ΑΠΟΚΩΛΟΣ» και τη γυναίκα του την προσφωνούσαν «ΑΠΟΚΩΛΗΝΑ»..Η αποκωλήνα μια μέρα είπε στον άνδρα της, Γιάννη όταν πεθάνεις τα ψάλματα που θα σου λέγει ο παππάς δεν θα τα ακούσεις, να ξαπλώσεις στο κρεβάτι να κάνεις τον πεθαμένο και εγώ να τα διαβάζω. Ο Γιάννης ξάπλωσε, σταύρωσε τα χέρια του, του τα έδεσε με κορδέλα, του έβαλε, στο στόμα ντόπιο κεριά του κατέβεσα και τα κουκούλια και άρχισε η ψαλμωδία. Αφού τέλειωσε η αποκωλήνα και τον επανέφερε, στα ίσια τον Μπαρμπαγιάννη, την ρώτησε, για τους κόλπους

του Αβραάμ. Δηλαδή θα με βάλει στα σκέλια του; Και αν εκείνη την ώρα έχει την Παγενεμήνα ή την Καραγιαννού τι θα γίνει; Γιάννη δεν ξέρω όταν πας θα μάθεις.

Πατριώτες, Καλές Γιορτές. Είμαι χαρούμενος που κοντά στη Λέσβο βρήκα ένα νέο νησί τη Μυτιλήνη.

ΚΑΛΛΙΘΕΑ, 26.12.2015

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΠΟΥΛΙΟΣ
ΕΠΙΤΙΜΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΚΥΚΛΑΔΙΤΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ
ΥΨΗΛΑΝΤΟΥ 17 – ΚΑΛΛΙΘΕΑ Τ.Κ. 176-75
ΤΗΛ. 210-94 09 788 – ΦΑΞ. 210-94 03 168